

térbeli közösség, az auratikusság, valamint a performativitás befogadói pozíciót és jelenlétet meghatározó tényezőire is.

Előadásom célja az Erzsébet-kori színház, valamint a posztmodern dráma viszony- és jelenléttapasztalatának, ezek kulturális kódoltságának, illetve társadalmi beágyazottságának fenti fogalmak mentén történő rövid bemutatása a két Hamlet-szöveg, valamint az ezekhez szorosan kapcsolódó – elsősorban magyar – Shakespeare-recepció vonatkozásában.

Vass Zóra (SZTE Móra Ferenc Szakkollégium)

Vörösmarty *Hymnusának* műfaji kérdéséhez

Vörösmarty Mihály 1844-ben a Kisfaludy-Társaság felkérésére megírta *Hymnus* című költeményét. Toldy Ferenc egy, a társaságnak címzett indítványban kifejtette véleményét, miszerint a Kisfaludy-Társaság a királyi megerősítés révén magasabb pozícióba került, így fontos ezt egy „nemzeti hymnus” megírásával megörökíteni, amely bármely ünnepélyes alkalomkor énekelhető, a társaság nevéhez kötődik, illetve a nemzeti emlékezetben sokáig fennmaradna. Feltehetőleg Toldy egy olyan műre gondolt, amely az uralkodó iránti tiszteletet és hálát is kifejezi.

A mű a Társaság királyi legitimációjának megerősítése céljából keletkezett. A *Hymnus* megírása a Kisfaludy Társaság elismerési folyamatának eleme volt, emellett az osztrák császári himnuszhoz, a *Gottterhalté*hoz hasonlóan, egy „nemzeti királyhymnus” szerepét is igyekezett betölteni.

Eleinte a sajtó pozitívan fogadta a költeményt, azonban a későbbiekben több folyóirat – olyan is, amely már korábban közölte a művet – a *Hymnus* 25–30. sorát Vörösmarty egy másik költeményével együtt jelentette meg és nem jelezte, hogy az utolsó versszak a költő egy másik művének utolsó strófája.

Vörösmarty *Hymnusát* vizsgálva felmerülhet az a kérdés, hogy mennyire illelhető a mű a „nemzeti királyhymnus” műfajmegjelöléssel. Előadásomban erre a kérdésre próbálok választ adni.

Radnai Dániel Szabolcs (PTE BTK Kerényi Károly Szakkollégium)

„Soha ennyi esélyünk nem volt még” – nemzeti narratívák a Beatrice, az Edda és az Omega együttes dalaiban 1990 után

Előadásom egy tágabb kutatás része, melynek fókuszában az 1960–70–80-as évekbeli magyar popzene nemzeti narratívái állnak. A mindennapi nacionalizmus és a zenei szubkultúrakutatás területeihez egyaránt kapcsolódó vizsgálat célja bemutatni, hogy miképp jelent meg a Kádár-rendszer nemzedéki rockzenéjében a magyar nemzeti történelem és nemzeti identitás mint tematika, valamint a nacionalizmus mint viszonyulás. Az hatvanas évek közepe és a nyolcvanas évek vége közötti időszak populáris zenei tendenciáinak elemzésén túl a kutatás kiterjed a rendszerváltás utáni évtizedekre is, feltérképezve, hogy egyfelől a korszak reprezentáns alkotóinak bizonyos reflexióiban, illetve a magyar

popzenetörténet nagyelbeszélésében milyen módon él tovább és termelődik újra a nemzeti narratíva a mai napig is. A nacionalizmuselmélet, a *popular music studies* és az interpretatív kultúrakutatás megközelítéseit ötvöző vizsgálatban többek között a Szőrényi-Bródy szerzőpár és a P. Mobil együttes produkcióit elemzem; jelen előadásban a nemzeti narratíva és a magyar popzene rendszerváltás utáni összefüggéseit mutatom be a Beatrice, az Edda, valamint az Omega együttes szerzeményeinek tükrében.

Béla Bálint (SZTE Móra Ferenc Szakkollégium)

Szájbergyerek esete A kacsával: dalszövegek Kollár-Klemencz László novelláiban

Kollár-Klemencz László neve leginkább zenei munkásságáról, azon belül is a Kistehén zenekarból ismert, azonban már két novelláskötete is megjelent: az első 2015-ben *Miért távolodnak a dolgok?* címmel, a második, *A műanyag kerti székek élete* 2018-ban.

Az előadás azt vizsgálja, hogy Kollár-Klemencz László novelláiban milyen formában jelenik meg dalszerzői munkássága. Az előadás egy konkrét művön – *A kacsá* című novellán – keresztül mutatja meg, hogy van létjogosultsága a novellák dalszövegek felőli vizsgálatának, hiszen ebben a műben a *Szájbergyerek* című sláger fedezhető fel. Az előadás részletezi azokat az eljárásokat, amelyekkel a szerző a dalszöveget prózai formába ülteti át, mit tart meg és hagy el a dalból, illetve, hogy mennyire sikerül a slágert ezáltal szépirodalmi közegbe ültetnie.

Az előadás kitekintésként azt is tárgyalja, hogy Kollár-Klemencz László dalszövegei mennyiben állíthatók párhuzamba a novellák világával, találhatunk-e a dalszövegek és a novellák között tematikai egyezéseket, esetlegesen – hasonlóan *A kacsához* – konkrét dalszövegrészeket vagy azok allúzióit.

Rálik Alexandra (Szegedi Tudományegyetem)

Hagyatékkonstruálás: az "oroszversek" paratextuális eljárásairól

Az 1990-es évek magyar lírájának sajátos jelensége az olyan költőalteregők megjelenése, mint Baka István Sztjepan Pehotnija. A vele dialógusba lépő „oroszverseket” (Szőke 2001) azonban egy sajátos implicit narratív struktúra is összeköti: az egymásnak és az orosz irodalom nagyjainak felelgető műveket egyfajta hagyatékkredezési fikcióban adják közre. Ezt az orosz-magyar maszkjátékot eddig leginkább a versszövegek által explicitebben jelzett orosz irodalmi allúziók felfejtésén keresztül interpretálták, ám a Pehotnij-verseket követő művek a kutatók perifériájára kerültek. Előadásom középpontjában Kovács András Ferenc és Bogdán László oroszversei állnak. Felmerül ugyanis a kérdés, mennyiben olvashatóak KAF–Asztrov és Bogdán–Bogdanov versei saját paratextusaik – mottók, lábjegyzetek, utószók – nélkül, illetve ezen paratextusok